

Mijn verhaal: Nathalie

Misschien heb je deels mijn verhaal al eens online gelezen, maar voor wie mij nog niet kent: Nathalie, 35 jaar en moeder van 2 dochters: Guusje van 12 en Bobbie van 7. Ik ga je vertellen hoe wij in de wereld van hoogbegaafdheid terecht zijn gekomen en hoe de zoektocht voor mij persoonlijk is verlopen.

"Een mega pleaser"

Ik was vroeger een ramp op de basisschool. Niet qua gedrag, ik was weliswaar "het liefste meisje van de klas" maar leren? Dat kon je beter niet aan mij overlaten. Ik had veel moeite met lezen. Later bleek ik dan ook dyslexie te hebben en rekenen was al helemaal niet aan mij besteed. Aardrijkskunde was denk ik het enige vak dat ik leuk vond. Automatiseren was een drama en ik kan mij nog goed herinneren dat mijn moeder tot in den treuren met mij de tafels oefende. Zelfs op vakantie moest er geoefend worden anders waren we na zes weken zomervakantie weer terug bij af. Nee, schools leren was niet aan mij besteed. Ik hield van creatief bezig zijn, kon hele dagen tekenen en had een rijke fantasie. Ik leefde graag in mijn eigen fijne wereldje. Ook was ik heel gevoelig. Het liefst liep ik de hele dag in een joggingbroek als kind, want spijkerbroeken waren een no-go. Alles moest vooral zacht en comfortabel zijn. Ook wilde ik graag dat iedereen mij lief en leuk vond, dus ik was een mega pleaser. Ik luisterde braaf en wilde dat iedereen trots op mij was, ik zocht altijd bevestiging dat ik het goed deed. Conflicten ging ik het liefst uit de weg. Eenmaal in groep 6 had ik zo'n beetje voor alles bijles en werd besloten het jaar over te doen. Daarna kwam ik weer lekker mee en ging van de basisschool af met een vmbo-t advies.

Waar ik alleen maar bezig was met windsurfen en mijn vaarbewijs haalde op mijn 16de, waren vriendinnen vooral bezig met jongens, make-up en kleding

"Ik ging voor het pretpakket"

Eenmaal op de middelbare school doorliep ik de eerste twee jaar met 2 vingers in mijn neus. Ik kreeg nog de kans om naar de havo door te stromen, maar omdat ik wel worstelde met mijn dyslexie, mijn leestempo zat nog op groep zes niveau, besloten we dat ik het vmbo-t bleef doen. Na twee jaar wisselde ik van middelbare school, omdat het profiel economie dat ik wilde kiezen daar niet mogelijk was. Inmiddels was ik 15 jaar en ontdekte ik dat ik met weinig leren wederom prima cijfers kon halen. Mijn gedachten zaten vooral bij dingen die ik leuk vond, zoals windsurfen. Van eind april tot oktober dacht mijn hoofd alleen maar aan watersport en tuurde ik elke dag tijdens de les uit het raam om te kijken of het waaide. In mijn eindexamenjaar koos ik het 'pretpakket'. Ik liet alle voor mij moeilijke vakken vallen zoals wiskunde, natuur- en scheikunde. In de winter zorgde ik voor goede cijfers, zodat ik op mijn eindexamen in juni, als ik dus vooral lekker wilde surfen, niet zo hard mijn best hoefde te doen. Ik had exact uitgerekend wat ik op mijn examen moest

halen om te zorgen dat ik kon slagen. Ik had een prima tijd op school; ik had altijd genoeg vriendinnen, werd nooit gepest en lag goed in de groep. Toch paste ik er voor mijn gevoel niet altijd bij. Ik woonde met mijn ouders en broer in Limburg, maar mijn ouders zijn echte Amsterdammers. Voor het werk van mijn vader verhuisden ze naar een dorpje bij Venlo en daar werden mijn broer en ik geboren. Ik werd alles behalve Limburgs opgevoed en het begon dus al met dat ik geen zachte G had en geen dialect sprak. Carnaval vond ik echt afschuwelijk en waar ik alleen maar bezig was met windsurfen, zeilen en mijn vaarbewijs haalde op mijn 16e, waren vriendinnen vooral bezig met jongens, make-up en kleding. Na de basisschool zag ik niemand meer van de kinderen waar ik toen mee omging. Zo ook na de twee middelbare scholen waar ik had gezeten. Het was altijd prima voor die periode, maar zodra de wegen scheidden liet ik het ook meteen los, op zoek naar nieuwe mensen. Vanaf mijn 14e ging ik elk jaar alleen een week op zeilkamp in Friesland. Daar voelde ik mij thuis, kende niemand mij en kon ik heerlijk een hele week mezelf zijn.

"In mijn eentje op de piste, daar kon ik helemaal zijn wie ik was."

Op mijn 17e begon ik in Eindhoven aan een 4-jarige mbo-opleiding, Leisure management. Een mooi woord voor een opleiding die niet echt veel voorstelde, als je het mij vraagt. Tijdens mijn studententijd heb ik vooral heel veel gefeest, gesurft en gesnowboard. Als ik maar twee uurtjes school had, nam ik mijn snowboard mee naar school, stalde deze bij de conciërge tot ik klaar was en pakte dan van Eindhoven de trein naar Heerlen om daar de dag verder alleen in Snowworld door te brengen. Op zo'n moment was ik helemaal in mijn element. In mijn eentje op de piste. Daar kon ik helemaal zijn wie ik was. Intussen kreeg ik een weekendbaantje in de entertainment op een camping in de Achterhoek. Elke vrijdag reisde ik uren met de trein om daar te komen en op zondagavond weer naar huis. Ook elke vakantie werkte ik daar. Deze bijbaan sloot goed aan bij mijn

opleiding. Tijdens mijn twee eindexamenstages ging ik het eerste half jaar als ski-juf naar Oostenrijk en het andere half jaar werkte ik op de camping. Toen ik mijn mbo afrondde kon ik op de camping, waar ik toen al drie jaar een bijbaantje had, de fulltime functie van mijn leidinggevende overnemen als recreatiemanager. Ik kreeg als 21-jarige in de zomermaanden zo'n 13 man personeel onder mijn hoede. Ik hield dit één jaar vol, daarna was ik erop uitgekeken. Ik haalde er totaal geen uitdaging meer uit en zei zonder er lang over na te denken mijn baan op. Ik had bedacht dat ik lekker een jaartje zou gaan surfen op Bonaire. Ik paste ook niet in de Achterhoek, dit was niet mijn plek, hier wilde ik niet nog langer blijven. Tijd voor avontuur en vooral nieuwe uitdagingen.

Het voelde zo
natuurlijk, we zaten
helemaal op dezelfde
frequentie

"Nooit meer voor een baas werken"

Net toen ik mijn baan had opgezegd, raakte ik op een dag aan de praat met een nieuwe campinggast. We raakten maar niet uitgesproken. Hij bleek ook te surfen, mijn interesse was natuurlijk meteen gewekt. Na een uur moest ik echt terug aan het werk, maar ik bleef mij verbazen over dit gesprek. We hadden nog wel uren, nee dagen, kunnen kletsen voor mijn gevoel.

Zo'n gesprek had ik gewoon nooit eerder gehad. Het voelde zo natuurlijk, zo makkelijk. We zaten helemaal op dezelfde frequentie. Lang verhaal kort: die campinggast bleek hetzelfde te denken en nu wonen we al 14 jaar samen en hebben inmiddels twee kinderen. Na drie weken trok ik bij hem in en ik hield mijn baan toch nog één jaartje aan zodat ik werk had. Bonaire heb ik helaas nooit gezien, maar dat vond ik niet meer zo erg. Ik had na 21 jaar iemand gevonden waar ik dat stoere surfmeeisje kon zijn en mij helemaal op mijn gemak voelde, zonder dat ik mij hoefde aan te passen. Een jaar later was ik al zwanger van onze oudste en had ik her en der baantjes die ik vaak vreselijk vond en een paar weken volhield. Toen de oudste twee jaar was kreeg ik een baan binnen een wintersportbedrijf in Nederland. Op kantoor weliswaar, maar ik was de hele dag bezig met wintersport dus dat vond ik leuk. Ik heb daar veel kunnen leren in vier jaar tijd, maar daarna was de uitdaging weg voor mij. Ondertussen had ik mezelf leren fotograferen en besloot als fotograaf zzp'er te worden. Ik huurde een prachtige grote studio en was helemaal in mijn element. Het voelde heerlijk om zelf alles te bepalen, ik ging nooit meer voor een baas werken, dat wist ik zeker. Ik vogelde alles zelf uit, van het bouwen van een website tot het nabewerken van foto's. Later breidde ik het uit met een webshop. De boekhouding besteedde ik wel uit, ken je kwaliteiten ;-). Dat uitzoeken van nieuwe bedrijfsprocessen vond ik geweldig. Leren uit boeken was niet aan mij besteed, ik moest gewoon leren door te doen.

Ze leert op haar eigen tempo en vanuit intrinsieke motivatie

“We lieten haar uit voorzorg ook maar testen”

Ondertussen liep de oudste vast in groep vier. We zagen altijd al een mega gevoelig en pienter meisje. Met 3,5 jaar kon ze al lezen, maar had ook heftige driftbuien. Ik was een jonge moeder in een nieuwe woonplaats en had weinig contact met moeders die kinderen in dezelfde leeftijd hadden. Ik dacht dat haar ontwikkeling gewoon normaal was. Op school was ze lief en had ze altijd A-scores. Gewoon een goede leerling dus, dachten wij. Toen ze in groep 4 niet meer naar school wilde zochten wij het eerst vooral in de hooggevoelige hoek. School was te druk, te intens met alle kinderen. Na veel googlen kwam ik een artikel tegen over hoogbegaafde en temperamentvolle kinderen. Dit was ons kind! Daar begon onze reis in de wereld van hoogbegaafdheid. Haar hele schoolverhaal is simpelweg te lang om uit te schrijven, maar er volgden drie schoolwissels, drie reguliere en een HB-school, twee keer een periode thuiszitten, groep zes over doen en daarna groep zeven overslaan en uiteindelijk maakte ze groep acht nooit af. Een bumpy road die ook zijn sporen heeft nagelaten. Hoe de toekomst er verder uit gaat zien, zal de tijd leren. Tijdens dat hele proces van de oudste, kwam ook de jongste steeds meer in beeld als 'anders'. Ze kon weliswaar niet lezen met 3,5 jaar, maar we zagen steeds meer 'kenmerken' toen ze vier jaar oud was. Ze paste totaal niet tussen de kleuters en zagen haar dan ook niet twee jaar kleuteren. We lieten haar uit voorzorg ook maar testen om zo (hopelijk voor haar) een minder heftig pad te bewandelen dan haar zus. Ons onderbuikgevoel bleek te kloppen maar zo hoog hadden we niet verwacht. Ze bleek uitzonderlijk hoogbegaafd. Ook zij bleef niet gespaard helaas. Na één jaar kleuteren, ging ze versneld naar groep drie en daar hield ze het vier maanden vol en werd toen thuiszitter. We deden nog een poging op HB-onderwijs, maar klassikaal onderwijs bleek gewoon echt niet te werken voor haar. Inmiddels krijgt ze al 1,5 jaar thuisonderwijs en dat gaat super. Ze leert op haar eigen tempo en vanuit intrinsieke motivatie.

Met twee full-time thuiszitters heb ik mijn fotografie bedrijf na zes jaar moeten sluiten. Het was niet meer haalbaar. Door het thuisonderwijs ontstond er wel een nieuw bedrijf: Planeet Pienter. Ik ging zelf leuke en handige materialen ontwerpen en later verkopen. Hier kon ik mijn hele creatieve ei weer in kwijt, heerlijk!

“Dat hebben ze van papa”

De afgelopen jaren heb ik me eindeloos verdiept in de wereld van hoogbegaafdheid. En natuurlijk weet ik dus inmiddels dat A: hoogbegaafden echt niet altijd uitblinken op school en B: Hoogbegaafdheid zoveel meer is dan alleen een hoog IQ. Natuurlijk herkende ik mijzelf in een aantal dingen. Een groot empathisch vermogen, snel uitgekeken zijn op dingen, gevoelig, aanpassen, goed sferen en personen aanvoelen, kritisch zijn, rechtvaardigheidsgevoel. Ik verdiepte me ook in de profielen van Betts & Neihart. Ik herkende mijzelf in de 'succesvol aangepaste leerling' (alleen dan zonder het schoolse succes) en in de 'dubbel bijzondere leerling' door mijn dyslexie. Maar omdat het stukje van 'het slimme kind' ontbrak op school bij mij wist ik wel zeker, dat ik sowieso niet hoogbegaafd zou zijn. Inmiddels deelde ik veel over onze kinderen en de struggles waar wij zo nu en dan doorheen gaan op Instagram. En keer op keer kreeg ik tientallen privé-berichten met dingen als: "Waar denk je dat ze het van hebben" "Ja, en zelf zeggen dat je niet hoogbegaafd kan zijn", "Ik zou toch eens in de spiegel gaan kijken". Soms werd ik er bijna geïrriteerd van. Mensen kunnen dat niet zomaar zeggen tegen mij, ze hebben geen idee wie ik ben! Ik snap dat het zo over komt, maar nee!! Ik ben niet hoogbegaafd, dat hebben ze van papa. De jongste is een kopie van haar vader, hij is het kind dat een vwo-advies kreeg en kan alle kenmerken afvinken. Toch ging het knagen na een tijdje. Ik sprak het uit naar een HB-specialist die ik kende, dat ik toch nu langzaam ging twijfelen. Volgens haar totale onzin: ik hoefde echt niet te twijfelen. Maar ik kon dat niet aannemen, als het zo was dan moest dat maar blijken met een cijfertje van een IQ-test.

"Nog nooit in mijn leven was ik zo zenuwachtig"

In november ging ik op zoek naar een orthopedagoog die volwassenen test. Ik had een fijn gesprek en besloot dat ik mij wilde laten testen. Op 17 januari was het zo ver. Ik dacht: nu kan ik straks bewijzen dat het niet zo is. Ik zal heus niet mega laag scoren, maar dan weet ik tenminste een beetje waar ik zit. Bovendien kan ik ook echt oprecht zeggen dat ze het alleen van papa hebben.

Nog nooit in mijn leven was ik zo zenuwachtig! Met trillende handjes zat ik daar twee uur lang alle testjes te doen. Ik probeerde het ook vooral leuk te vinden, maar ik was zo vreselijk nerveus. Het voelt alsof je een belangrijk examen hebt, maar niet hebt geleerd. En wat nu als er straks 105 uitkomt, wat voel of denk ik dan? Of 116? Ben ik dan blij? Waarom doe ik dit eigenlijk...!?

En toen kwam de uitdraai met de uitslag. "Gewoon hoogbegaafd dus hè" zei ze.

Huh, echt? Ik kon eigenlijk alleen maar staren naar het papiertje. Hoe dan? Ik kon er echt niet bij met mijn hoofd. Het heeft even geduurd voor het was ingedaald. Maar ik heb het nu zwart op wit, ontkennen heeft geen zin meer. Je kunt er verder niets mee, maar toch ben ik blij dat ik het nu weet, en dat op mijn 35ste. Dus ja, je kunt echt slecht zijn op school, zelfs een jaar over moeten doen, dyslexie hebben en je helemaal niet slim voelen en toch hoogbegaafd blijken te zijn. Zonder deze test had ik het nooit van iemand aangenomen, ondanks dat ik genoeg mensen ken die voor de test al zeker wisten dat het zo zou zijn. Ik had dit nodig als bevestiging. Deze boodschap wil ik meegeven: Als iedereen zegt dat je hoogbegaafd bent, misschien is het dan wel echt gewoon zo. En heb je die test ter bevestiging nodig om het te omarmen? Doe het! Ik ben blij dat ik de twijfel nu achterwege kan laten. Mijn levensmotto is altijd: Liever iets doen waar ik spijt van krijg, dan spijt krijgen dat ik het niet heb gedaan.

Emigreren

Al jaren willen wij emigreren naar Frankrijk. Meer ruimte, rust en dus minder prikkels. Iedereen in ons gezin heeft daar baat bij. Toen we in juni hoorden dat Guusje wegens het thuiszitten werd geweigerd bij de middelbare school van haar keuze, besloten wij de knoop door te hakken. Een maand later was ons huis verkocht en begin oktober starten wij ons avontuur in Frankrijk. In de volgende editie van dit magazine neem ik jullie mee in onze reis naar meer vrijheid, onscholing en de zoektocht naar een huis.

